

Art. 200. Jednostki podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz ministrowi właściwemu do spraw obrony narodowej dostosują, w terminie do dnia 1 stycznia 2001 r., obowiązujące szczególne zasady rachunkowości do postanowień art. 14.

Art. 201. 1. Do chwili wejścia w życie ustawy, wypełniającej dyspozycję art. 216 ust. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do sposobu obliczania wartości krajowego produktu brutto, Prezes Głównego Urzędu Statystycznego jest obowiązany do ogłaszania, w drodze obwieszczenia, wartości szacunku krajowego produktu brutto, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

2. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego jest obowiązany do ogłoszenia pierwszego szacunku produktu krajowego brutto, o którym mowa w ust. 1, za dany rok w terminie do 15 maja roku następnego.

3. Do chwili wejścia w życie ustawy, o której mowa w ust. 1, w sytuacji gdy relacja, o której mowa w art. 45 ust. 1, przekracza 60%, stosuje się odpowiednio przepisy art. 45 ust. 1 pkt 3.

Rozdział 3

Przepisy końcowe

Art. 202. 1. Traci moc ustawa z dnia 5 stycznia 1991 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. z 1993 r. Nr 72, poz. 344, z 1994 r. Nr 76, poz. 344, Nr 121, poz. 591 i Nr 133, poz. 685, z 1995 r. Nr 78, poz. 390, Nr 124, poz. 601 i Nr 132, poz. 640, z 1996 r. Nr 89, poz. 402, Nr 106, poz. 496, Nr 132, poz. 621 i Nr 139, poz. 647 oraz

z 1997 r. Nr 54, poz. 348, Nr 79, poz. 484, Nr 121, poz. 770, Nr 123, poz. 775 i 778, Nr 133, poz. 883, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 943 i Nr 158, poz. 1042).

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie ustawy, o której mowa w ust. 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie ustawy w zakresie, w jakim nie pozostają w sprzeczności z przepisami ustawy, nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2000 r.

3. Wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zarządzenia i rozporządzenia w sprawie emisji skarbowych papierów wartościowych zachowują moc i wyemitowane na ich podstawie obligacje oferowane i wykupywane są na zasadach w nich zawartych.

4. Wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zarządzenie regulujące zasady emitowania bonów skarbowych zachowuje moc do daty wejścia w życie stosownego rozporządzenia, nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2000 r.

5. Ogłoszenie relacji, o której mowa art. 12 ust. 1 pkt 2, następuje po raz pierwszy za rok 1999.

Art. 203. Ustawa nie ma zastosowania do opracowania budżetu państwa i uchwał budżetowych na 1999 r.

Art. 204. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1999 r., z wyjątkiem art. 151 ust. 5, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2000 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

1015

USTAWA

z dnia 10 grudnia 1998 r.

o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej.

Art. 1. W ustawie z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 1996 r. Nr 11, poz. 62 oraz z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 88, poz. 554, Nr 107, poz. 685, Nr 121, poz. 769 i 770 i Nr 139, poz. 934) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 w ust. 3 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Zakład ubezpieczeń nie może ustalać stawek ubezpieczeniowych poniżej kosztów świadczenia ochrony ubezpieczeniowej w celu eliminacji konkurencji.”;

2) tytuł rozdziału 4 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 4. Warunki podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej przez zagraniczne zakłady ubezpieczeń”;

3) skreśla się art. 38—39a;

4) art. 40 i 41 otrzymują brzmienie:

„Art. 40. Przepisy ustawy, z wyjątkiem przepisów rozdziału 10, stosuje się do głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpie-

czeń, o ile przepisy art. 41—42r nie stanowią inaczej.

Art. 41. Zagraniczne zakłady ubezpieczeń mogą podejmować i prowadzić działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadzie wzajemności.”;

5) dodaje się art. 41a w brzmieniu:

„Art. 41a. 1. Zagraniczne zakłady ubezpieczeń mogą podejmować i prowadzić działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jedynie przez główny oddział zagranicznego zakładu ubezpieczeń, zwany dalej „głównym oddziałem”.

2. Główny oddział działa na podstawie przepisów prawa polskiego i statutu głównego oddziału określonego przez zagraniczny zakład ubezpieczeń, sporządzanego w formie aktu notarialnego.

3. Statut głównego oddziału i jego zmiany podlegają zatwierdzeniu przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.

4. Statut głównego oddziału określa w szczególności:

- 1) strukturę organizacyjną głównego oddziału,
- 2) zasady tworzenia jednostek terenowych oraz zasady ich reprezentacji,
- 3) rodzaje rezerw techniczno-ubezpieczeniowych tworzonych przez główny oddział i metody ich tworzenia,
- 4) zasady rozliczeń z zagranicznym zakładem ubezpieczeń.

5. Główny oddział może rozpocząć działalność z chwilą dokonania wpisu do rejestru głównych oddziałów.

6. Wpis do rejestru głównych oddziałów może zostać dokonany po uzyskaniu zezwolenia ministra właściwego do spraw instytucji finansowych na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

7. Rejestr głównych oddziałów prowadzi Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy.

8. Rejestr głównych oddziałów jest jawny.

9. Minister właściwy do spraw sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, zasady i tryb postępowania w sprawach rejestru głównych od-

działów, dane podlegające wpisowi do rejestru, sposób jego prowadzenia oraz szczegółowe zasady udostępniania rejestru do wglądu. Minister właściwy do spraw sprawiedliwości, wydając rozporządzenie, uwzględnia konieczność zapewnienia kompletności danych zawartych w rejestrze.

10. Ogłoszenie o wpisie do rejestru głównych oddziałów zamieszcza się w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt głównego oddziału.”;

6) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. 1. Główny oddział może nabywać prawa i zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywany.

2. Głównym oddziałem kieruje dyrektor głównego oddziału, który posiada stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Prawo reprezentacji głównego oddziału przysługuje jedynie samodzielnie dyrektorowi lub dwóm zastępcom dyrektora łącznie.

4. Zagraniczny zakład ubezpieczeń działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może wyznaczyć osobę uprawnioną do reprezentacji; osoba ta reprezentuje zagraniczny zakład ubezpieczeń działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od chwili ujawnienia jej danych w rejestrze.

5. Dyrektor głównego oddziału, jego zastępcy oraz osoba, o której mowa w ust. 4, są ujawniani w rejestrze głównych oddziałów.

6. Główny oddział jest obowiązany przechowywać wszelkie dokumenty dotyczące działalności, o której mowa w art. 41a ust. 1, w siedzibie głównego oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

7. Główny oddział ma swoją siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w miejscowości wskazanej w zezwoleniu, o którym mowa w art. 42a ust. 1.

8. Właściwe do rozpoznawania spraw, w których stroną lub uczestnikiem jest zagraniczny zakład ubezpieczeń działający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez główny oddział, są sądy polskie.”;

7) dodaje się art. 42a—42r w brzmieniu:

„Art. 42a. 1. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po wyrażeniu opinii przez organ nadzoru, wydaje na wniosek zagranicznego zakładu ubezpieczeń zezwolenie na prowadzenie dzia-

- talności ubezpieczeniowej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:
- 1) nazwę i siedzibę zagranicznego zakładu ubezpieczeń oraz nazwę państwa, w którym znajduje się jego siedziba,
 - 2) siedzibę oraz rzeczowy zakres działalności głównego oddziału,
 - 3) imiona i nazwiska osób proponowanych na dyrektora głównego oddziału, jego zastępców oraz aktuarium, jeżeli obowiązek wykonywania przez tę osobę przypisanych jej czynności wynika z ustawy.
3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:
- 1) statut oraz imiona i nazwiska członków organu zarządzającego zagranicznego zakładu ubezpieczeń,
 - 2) informację o wysokości środków własnych zagranicznego zakładu ubezpieczeń,
 - 3) dane o wykształceniu i doświadczeniu zawodowym osób, o których mowa w ust. 2 pkt 3,
 - 4) zaświadczenie organu nadzoru ubezpieczeniowego państwa, w którym zagraniczny zakład ubezpieczeń ma swoją siedzibę, o posiadaniu zezwolenia na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej oraz o posiadaniu środków własnych i informację o sytuacji finansowej,
 - 5) dowód, że zakłady ubezpieczeń działające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z niniejszą ustawą, mogą podjąć działalność ubezpieczeniową na terytorium kraju pochodzenia zagranicznego zakładu ubezpieczeń; wymóg ten nie dotyczy krajów, z którymi Rzeczpospolita Polska podpisała stosowne umowy międzynarodowe,
 - 6) bilans oraz rachunek zysków i strat za okres ostatnich trzech lat działalności zagranicznego zakładu ubezpieczeń wraz z opinią biegłego rewidenta,
 - 7) ogólne warunki ubezpieczeń, które zamierza prowadzić zagraniczny zakład ubezpieczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez główny oddział,
 - 8) plan działalności wraz z rachunkiem symulacyjnym dotyczącym prowadzenia głównego oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zawierający dane określone w art. 31,
 - 9) projekt statutu głównego oddziału,
 - 10) informacje o wysokości funduszu organizacyjnego przeznaczonego na utworzenie administracji głównego oddziału i zorganizowanie jego jednostek terenowych.
- Art. 42b. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 42a ust. 1, jest wydawane na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej w zakresie jednej lub kilku grup ubezpieczeń albo jednego lub kilku rodzajów ubezpieczeń wymienionych w załączniku do ustawy.
2. Zezwolenie może być wydane, jeżeli w państwie, w którym znajduje się siedziba zagranicznego zakładu ubezpieczeń, posiada on odpowiednie zezwolenie na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej we wnioskowanym zakresie i działa w formie spółki akcyjnej lub towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych.
- Art. 42c. 1. Zezwolenie obejmuje dane zawarte w art. 42a ust. 2.
2. Zagraniczny zakład ubezpieczeń jest obowiązany powiadomić ministra właściwego do spraw instytucji finansowych i organ nadzoru o zmianie osób pełniących funkcje dyrektora głównego oddziału, jego zastępców i aktuarium oraz przedstawić odpowiednie dane o wykształceniu i doświadczeniu zawodowym tych osób, w terminie 30 dni od dnia powstania tych zmian.
3. Zagraniczny zakład ubezpieczeń jest obowiązany rozpocząć działalność w terminie nie dłuższym niż rok od daty wydania zezwolenia; w przypadku nierozpoczęcia działalności w tym terminie zezwolenie wygasa.
- Art. 42d. Zmiana rzeczowego zakresu działania zagranicznego zakładu ubezpieczeń wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw instytucji finansowych; do wniosku o wydanie zezwolenia stosuje się przepisy art. 42a.
- Art. 42e. 1. Zagraniczny zakład ubezpieczeń, prowadzący działalność ubezpieczeniową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w grupie 10 i 13 działu II, staje się członkiem Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego i Polskiego Biura Ubezpieczeń Komunikacyjnych.

2. Wysokość składki wnoszonej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń na rzecz Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego i Polskiego Biura Ubezpieczeń Komunikacyjnych wyliczana jest od składki przypisanej brutto głównego oddziału.

Art. 42f. 1. Wydanie zezwolenia na prowadzenie lub rozszerzenie działalności ubezpieczeniowej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest uzależnione od złożenia kaucji w celu zabezpieczenia jego przyszłych zobowiązań z tytułu umów ubezpieczenia zawartych przez główny oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Kaucja wynosi 50% minimalnej wysokości kapitału gwarancyjnego, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pkt 3.
3. Kaucja jest utrzymywana przez cały okres działalności głównego oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
4. Kaucja jest zaliczana na poczet posiadanych środków własnych i podlega zdeponowaniu na wyodrębnionym, oprocentowanym rachunku w banku mającym siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, który posiada fundusze własne w wysokości stanowiącej równowartość w złotych co najmniej 100 mln ECU.
5. Kaucja, wraz z oprocentowaniem, podlega zwrotowi zagranicznemu zakładowi ubezpieczeń po zaspokojeniu wszystkich roszczeń wynikających z umów ubezpieczenia zawartych za pośrednictwem głównego oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
6. Kaucja nie podlega egzekucji; zaspokojenie z kaucji, za zgodą organu nadzoru, może nastąpić jedynie w trakcie likwidacji głównego oddziału.

Art. 42g. Zezwolenie na prowadzenie lub rozszerzenie działalności ubezpieczeniowej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie może być wydane, jeżeli zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności:

- 1) wniosek oraz dołączone do niego dokumenty nie spełniają wymogów określonych w art. 42a,
- 2) dyrektor głównego oddziału i co najmniej jeden jego zastępca nie posiadają wykształcenia i doświadczenia zawodowego niezbędnego do zarządzania działalnością ubezpieczeniową,

- 3) zagraniczny zakład ubezpieczeń nie daje rękojmi prawidłowego prowadzenia działalności ubezpieczeniowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

- 4) zagraniczny zakład ubezpieczeń nie udowodni posiadania środków finansowych gwarantujących wypłacalność,

- 5) zagrożone są ważne interesy gospodarcze państwa,

- 6) plan działalności, o którym mowa w art. 31, wraz z rachunkiem symulacyjnym, obejmującym funkcjonowanie głównego oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie zapewnia trwałej zdolności zagranicznego zakładu ubezpieczeń do wykonywania zobowiązań z tytułu umów zawieranych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

- 7) brak dowodu, o którym mowa w art. 42a ust. 3 pkt 5.

Art. 42h. Zagraniczny zakład ubezpieczeń jest obowiązany do tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, o których mowa w art. 49 i 50, z tytułu zobowiązań, jakie mogą wynikać z zawartych przez główny oddział umów ubezpieczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 42i. 1. Zagraniczny zakład ubezpieczeń jest obowiązany do posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środków własnych w wysokości nie niższej niż margines wypłacalności, o którym mowa w art. 45, przy czym podstawą do wyliczenia marginesu wypłacalności jest przypis składki lub świadczenia głównego oddziału.

2. Środki własne, o których mowa w ust. 1, ustala się zgodnie z art. 45a, przy czym kaucja, o której mowa w art. 42f, zwiększa wartość tych środków.

Art. 42j. Minimalny kapitał gwarancyjny dla głównego oddziału wynosi 50% minimalnego kapitału gwarancyjnego określonego dla zakładów ubezpieczeń.

Art. 42k. 1. Nadzór nad głównym oddziałem zagranicznego zakładu ubezpieczeń sprawuje organ nadzoru.

2. Przepisy określające uprawnienia organu nadzoru w stosunku do organów zakładu ubezpieczeń stosuje się odpowiednio do dyrektora głównego oddziału i jego zastępców lub osoby wyznaczonej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń do jego reprezentowania.

Art. 42l. 1. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych cofa zezwolenie na pro-

wadzenie działalności ubezpieczeniowej przez zagraniczny zakład ubezpieczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli zakład ten w państwie, gdzie znajduje się jego siedziba:

- 1) utracił zezwolenie na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej,
 - 2) został postawiony w stan likwidacji lub upadłości.
2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, na wniosek organu nadzoru, może cofnąć zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie jednej lub kilku grup ubezpieczeń albo jednego lub kilku rodzajów ubezpieczeń przez zagraniczny zakład ubezpieczeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli:

- 1) zagraniczny zakład ubezpieczeń przestał spełniać warunki niezbędne do uzyskania zezwolenia,
- 2) główny oddział prowadzi działalność ubezpieczeniową z naruszeniem przepisów prawa,
- 3) zagraniczny zakład ubezpieczeń wystąpił do organu nadzoru z wnioskiem o cofnięcie zezwolenia, przy czym powinno być zagwarantowane zabezpieczenie interesów ubezpieczonych dotyczące w szczególności spełnienia świadczeń i wypłaty odszkodowań.

Art. 42f. Rozwiązanie głównego oddziału następuje po przeprowadzeniu likwidacji.

Art. 42m. 1. Likwidatorzy są obowiązani do składania sprawozdań o przebiegu likwidacji w terminach 3-miesięcznych; organ nadzoru może żądać przedstawiania sprawozdań o przebiegu likwidacji w terminach krótszych oraz przekazywania dodatkowych informacji.

2. W razie ogłoszenia lub zarządzenia likwidacji głównego oddziału, niedopuszczalne jest zawieranie nowych umów ubezpieczenia, przedłużanie umów zawartych lub podwyższanie sum ubezpieczenia. Umowy zawarte nie ulegają przedłużeniu.
3. W razie likwidacji przez zagraniczny zakład ubezpieczeń działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub utraty zezwolenia na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej w kraju, likwidatorem głównego oddziału jest jego dyrektor.
4. Dyrektor ma obowiązek powiadomić ministra właściwego do spraw insty-

tucji finansowych i ogłosić trzykrotnie w gazecie ogólnopolskiej o okolicznościach, o których mowa w art. 42l ust. 1, w terminie 14 dni od dnia utraty zezwolenia, otwarcia likwidacji lub ogłoszenia upadłości.

5. Jeżeli środki stanowiące pokrycie funduszu ubezpieczeniowego nie wystarczą na pokrycie wszystkich zobowiązań, za zgodą organu nadzoru zaspokojenie nie pokrytej części następuje z kaucji.

6. Do likwidacji głównego oddziału przepisy art. 446 § 2, art. 448—450, 452, 453, 457—461 Kodeksu handlowego stosuje się odpowiednio.

Art. 42n. 1. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, na wniosek organu nadzoru, może zarządzić likwidację głównego oddziału w przypadku, gdy:

- 1) działalność zagranicznego zakładu ubezpieczeń jest prowadzona z naruszeniem przepisów prawa lub jest sprzeczna z planem działalności,
- 2) zagraniczny zakład ubezpieczeń nie spełnia świadczeń ubezpieczeniowych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej albo spełnia je z opóźnieniem lub częściowo.

2. W razie zarządzenia likwidacji organ nadzoru wyznacza likwidatora. Przepisy art. 42m stosuje się odpowiednio.

Art. 42o. 1. W przypadku ogłoszenia upadłości zagranicznego zakładu ubezpieczeń, pierwszeństwo do zaspokojenia z masy upadłości w kraju mają należności z tytułu umów ubezpieczenia, zawartych przez główny oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W przypadku ogłoszenia upadłości zagranicznego zakładu ubezpieczeń, do likwidacji działalności głównego oddziału stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. — Prawo upadłościowe (Dz. U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512, z 1994 r. Nr 1, poz. 1, z 1995 r. Nr 85, poz. 426, z 1996 r. Nr 6, poz. 43, Nr 43, poz. 189, Nr 106, poz. 496 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 54, poz. 349, Nr 117, poz. 751, Nr 121, poz. 770 i Nr 140, poz. 940 oraz z 1998 r. Nr 117, poz. 756).

Art. 42p. Zagraniczny zakład ubezpieczeń odpowiada za zobowiązania głównego oddziału całym swoim majątkiem.

Art. 42r. Dyrektor głównego oddziału, który nie powiadomi ministra właściwego do spraw instytucji finansowych oraz nie ogłosi trzykrotnie w gazecie ogólnopolskiej o okolicznościach, o których mowa w art. 42l ust. 1, odpowiada majątkiem osobistym i solidarnie z zagranicznym zakładem ubezpieczeń za szkodę wyrządzoną z tego tytułu wierzycielom.”;

8) skreśla się art. 43 i 44;

9) w art. 45a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Środki własne są to aktywa zakładu ubezpieczeń, z wyłączeniem aktywów przeznaczonych na pokrycie wszelkich przewidywalnych zobowiązań i wartości niematerialnych i prawnych. Przy ustalaniu wartości środków własnych uwzględnia się:

- 1) opłaconą część kapitału akcyjnego (zakładowego) — wielkość dodatnia,
- 2) kapitał zapasowy — wielkość dodatnia,
- 3) kapitał rezerwowy z aktualizacji wyceny — wielkość dodatnia lub ujemna,
- 4) kapitał rezerwowy pozostały — wielkość dodatnia,
- 5) wartości niematerialne i prawne — wielkość ujemna (z wyłączeniem nabytego użytkowania wieczystego i spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego),
- 6) nie podzielony wynik finansowy z lat ubiegłych: zysk — wielkość dodatnia, strata — wielkość ujemna,
- 7) wynik finansowy netto okresu sprawozdawczego: zysk — wielkość dodatnia, strata — wielkość ujemna,
- 8) połowę należnych wpłat na poczet kapitału akcyjnego w przypadku spółek akcyjnych — wartość dodatnia,
- 9) połowę należnych wpłat na poczet kapitału zakładowego, jeżeli co najmniej 25% kapitału zostało opłacone, w przypadku towarzystw ubezpieczeń wzajemnych — wartość dodatnia.”,

b) w ust. 2 w pkt 2 skreśla się wyrazy „oraz 50% środków, o których mowa w ust. 1”,

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Na wniosek zakładu ubezpieczeń i na podstawie przedstawionych przez zakład dowodów organ nadzoru, w drodze decyzji, może wyrazić zgodę na zaliczenie do środków własnych:

- 1) całości lub części różnicy między wartością bilansową a aktualną ceną sprzedaży

aktywów, pod warunkiem że te różnice nie mają charakteru wyjątkowego,

2) kapitału pożyczek, pod warunkiem że:

a) kapitał pożyczek nie stanowi więcej niż 25% środków własnych,

b) kapitał pożyczek jest opłacony w pełnej wysokości,

c) w umowie pożyczki zawarto warunki, zgodnie z którymi kapitał pożyczek, w przypadku upadłości lub likwidacji zakładu ubezpieczeń, może być spłacony dopiero po zaspokojeniu wszystkich innych wierzycieli zakładu ubezpieczeń,

d) w przypadku pożyczek z określonym okresem spłaty, pierwotny okres spłaty nie wynosi mniej niż 5 lat; nie później jednak niż rok przed terminem spłaty zakład ubezpieczeń obowiązany jest przedstawić do zatwierdzenia przez organ nadzoru plan określający sposób utrzymania lub podniesienia środków własnych do wymaganej wartości przed terminem spłaty, chyba że warunki zaliczenia pożyczki do środków własnych stopniowo ograniczają wartość pożyczki zaliczanej do środków własnych przez okres co najmniej 5 lat przed terminem spłaty. Organ nadzoru może zezwolić na przedterminową spłatę pożyczek na wniosek zakładu ubezpieczeń, pod warunkiem że nie spowoduje to naruszenia przez zakład ubezpieczeń art. 45 ust. 1,

e) w przypadku pożyczek, których termin spłaty nie jest ustalony, pożyczki te mogą być spłacane tylko z zachowaniem pięcioletniego okresu wypowiedzenia, chyba że nie są już zaliczane do środków własnych. Dokonanie przedterminowej spłaty może nastąpić tylko i wyłącznie po uzyskaniu uprzedniej zgody organu nadzoru. Zakład ubezpieczeń jest obowiązany zawiadomić organ nadzoru o planowanej spłacie na co najmniej 6 miesięcy przed ustalonym terminem spłaty i przedstawić aktualne dane o wartości środków własnych oraz dane o wartości środków własnych przed i po dokonaniu spłaty. Organ nadzoru może zezwolić na spłatę pożyczek pod warunkiem, że nie spowoduje to naruszenia przez zakład ubezpieczeń art. 45 ust. 1,

f) z umowy pożyczki będzie wynikać, że przedterminowa spłata pożyczki będzie

możliwa jedynie w przypadkach określonych w lit. b) lub lit. c),

- g) w umowie pożyczki zawarto warunki, zgodnie z którymi umowa pożyczki może być zmieniona tylko po otrzymaniu od organu nadzoru zgody na planowaną zmianę.”;

10) w art. 84 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określa, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii organu nadzoru i Rzecznika Ubezpieczonych, sposób obliczania wpłat na pokrycie kosztów, o których mowa w ust. 1, proporcjonalnie do składki przypisanej brutto, terminy uiszczenia wpłat oraz wysokość odsetek za ich nieuiszczenie w terminie.”;

11) w art. 90e:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba fizyczna lub prawna, która nie dopełnia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia, o którym mowa w art. 4, zgodnie z ogólnymi warunkami tego ubezpieczenia, jest obowiązana wnieść opłatę.”,

b) dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Opłata na rok kalendarzowy ustalana jest przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w wysokości trzykrotnej średniej podstawowej rocznej składki ubezpieczeniowej w danym ubezpieczeniu, obowiązującej w dniu 30 września roku poprzedzającego rok kontroli, w zakładach ubezpieczeń, których udział w rynku ubezpieczeń obowiązkowych przekracza 5%.

1b. Udział w rynku, o którym mowa w ust. 1a, ustalany jest przez Państwowy Urząd Nadzoru Ubezpieczeń, na podstawie składki przypisanej w pierwszym półroczu roku poprzedzającego rok kontroli.”,

c) dodaje się ust. 7—9 w brzmieniu:

„7. Jeżeli osoba kierująca pojazdem mechanicznym, zarejestrowanym poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, przy wjeździe na jej terytorium nie przedstawi dokumentu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, organy uprawnione do kontroli granicznej lub celnej nie dopuszczą tego pojazdu do przekroczenia granicy, chyba że posiadacz pojazdu zawrze umowę ubezpieczenia obowiązkowego.

8. Jeżeli osoba, o której mowa w ust. 7, przy wjeździe z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie przedstawi dokumentu zawarcia

umowy ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 7, ważnego do dnia wyjazdu włącznie, organy uprawnione do kontroli granicznej lub celnej nie dopuszczą tego pojazdu do przekroczenia granicy bez uiszczenia opłaty określonej w ust. 1.

9. Jeżeli osoba, o której mowa w ust. 7, w czasie kontroli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie przedstawi organowi obowiązannemu lub uprawnionemu do kontroli dokumentu potwierdzającego zawarcie przed dokonaniem kontroli umowy ubezpieczenia, o którym mowa w ust. 7, warunkiem zwrotu dowodu rejestracyjnego, zatrzymanego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602, Nr 123, poz. 779 i Nr 160, poz. 1086 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 133, poz. 872), jest wniesienie opłaty, o której mowa w ust. 1.”;

12) dodaje się art. 90k w brzmieniu:

„Art. 90k. Dyrektor głównego oddziału, który nie powiadamia ministra właściwego do spraw instytucji finansowych oraz nie ogłasza trzykrotnie w gazecie ogólnopolskiej o utracie zezwolenia, likwidacji lub upadłości zagranicznego zakładu ubezpieczeń, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.”

Art. 2. W ustawie z dnia 8 czerwca 1995 r. o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej, o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej — Kodeks handlowy oraz o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 96, poz. 478 i Nr 118, poz. 574) w art. 1 skreśla się pkt 39 i 40.

Art. 3. W ustawie z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 121, poz. 769) w art. 79 w pkt 3 skreśla się wyrazy ”, w art. 39a w ust. 2 w pkt 1 oraz w art. 41 w ust. 2”.

Art. 4. Dotychczasowe przepisy wykonawcze zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych, jeżeli nie są sprzeczne z niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1999 r.